

ligt kunne komme til at sælge dem, naar de ikke maae sælge dem til de egentlige Kjøbmand, fordi de vanskeligt ville have Forbindelser paa de Stæder, hvor slige Gjenstande skulle affættes. Det er ogsaa under den foregaaende Forhandling fra flere Sider fremhævet, hvorledes det Bevillingsystem, som Lovforslaget indfører, har en for vid Udstrækning; jeg skal endnu gjøre opmærksom paa et ganske specielt Punkt. Eftersom det her er stillet med Hensyn til Handelen paa Landet og Bevillingsystemet, vil det, for at tage et Exempel, der ligger nær for Haanden, ikke uden Bevilling fra Indenrigsministeriet kunne lade sig gjøre, at Beboerne paa Frederiksberg kunne faae et Pund Sukker eller et halvt Fjerdingspund Thee, uden at de gaae til Kjøbenhavn for at kjøbe det; det er dog høist urimeligt, at det skal være Gjenstand for personlig Bevilling. At man, saaledes som Kjøbstadforholdene engang ere, og efterat Lovgivningen igjennem en lang Aarrække har bidraget til, at Folk have sat deres Capitaler i Kjøbstadbygninger, saa ikke pludselig giver Alt frit, det kan jeg begribe, og det vil jeg selv stemme for, men deri ligger aldeles ingen Nødvendighed for, at der skal være et saadant Landdistrict placeret som en Fæstningseniron $1\frac{1}{2}$ Mil udenom Byen, hvor der ikke kan ned sætte sig Handlende uden efter Bevilling fra Ministeriet. Der kan træffes Bestemmelser om, hvorledes Kjøbmand efter almindelige Regler kunne ned sætte sig der, og jeg vil af Hensyn til Kjøbstæderne være tilbøielig til at anvende den samme Grundsætning, som, hvis jeg ikke feiler, er fulgt i den norske Lovgivning, rigtignok om en kortere Afstand, nemlig at Betingelserne for at drive Handel i denne ringere Afstand fra Byen skal være, at der svares Ræringsstat til den vedkommende By i et vist Antal Aar eller igjennem Overgangsperioden. Jeg kan derimod, som sagt, efter de nuværende Forhold ikke finde det rigtigt, at Nogen skal kunne ned sætte sig som Kjøbmand paa saadanne Stæder efter Bevilling af Indenrigsministeren; jeg har seet Tilfælde i den seneste Tid, hvor der for en saadan Handelsbevilling er givet 1500 Rd. aarlig i Forpagtningssagift, og det er altsaa ingen ringe Gjenstand, som Indenrigsminis-

ten saaledes kan forære en enkelt Mand og Aaret efter maafee tage fra ham og give til en Anden. Hvorfor skal Saadant være Gjenstand for personlig Bevilling? Det er der ingen Grund til; der kan godt opstilles Regler, hvorefter Alle faae lige Udgang i saa Henseende. Der er endnu et Punkt, som jeg maa omtale, fordi jeg ikke har hørt det bragt frem under den tidligere Discussion her i Salen, det er Bestemmelsen i Lovudkastets § 4 om, hvorledes der skal forholdes, naar flere ere Interessenter. Jeg troer, at det, navnlig naar man vil anvende det paa Handelsforhold og paa Fabrikdrift, er en meget urigtig Bestemmelse, at Enhver, som er Deeltager eller Med-eier, skal have løst Ræringsbeviis eller Borgerkab; jeg troer, at Alt, hvad der kan fordres, er at der er en Person, som staaer frem som den Ræringsberettigede, og naar han svarer for hele Bedriften, maa det være det Offentlige ligegyldigt, om der er et saaldet anonymt Interessentskab tilstede. Vi ville ikke her i Landet kunne vente, at nogen Fabrikvirksomhed eller anden saadan større Virksomhed af nogen Betydning kan komme i Gang uden igjennem Interessentskab, men fordi En vil indtræde i et saadant Interessentskab og maafee endog personlig tage Deel i Arbeidet, i Forretningernes Udførelse, eller ogsaa kun indstyre en vis Capital, derfor er det ikke sagt, at det convenerer ham at staae frem som den, der tillige har Borgerkab paa denne Bedrifts Udvøelse. Jeg troer derfor, det vil være meget hensigtsmæssigt, at Bestemmelsen i § 4 forandres, og at der bliver en større Frihed i saa Henseende. For jeg slutter, er der endnu et Punkt, som jeg glemte for, da jeg omtalte Bevillingsmyndigheden, men som har været mig i en ganske særdeles høj Grad paafaldende; det angaaer Gæstgiveri og Krohold paa Landet. Jeg erindrer ikke i Diebliffet, i hvilken Paragraph det omhandles, men saavidt jeg erindrer, er det bestemt, at den Afgift, som skal svares af et Gæstgiveri eller Krohold paa Landet, for hvert enkelt Tilfælde skal bestemmes af Indenrigsministeriet. Det forekommer mig at være en meget uhenigtsmæssig Bestemmelse, thi deels vil det foraarsage Indenrigsministeren et temmelig betydeligt Arbejde, og deels